

Keresztury Dezső

NINCS PASZIÁNSZ

Rég, férfikoromban, lefekvés előtt,
hogy fékeződjék lassan a megfeszített
szellemi munka lendkereke,
s hogy a képzelet elpihenő
madara is elbujtassa fejét
összezárt szárnya alá:
átmenetül pasziánszokat raktam,
egyre bonyolultabbakat bár,
de lazítókat, álomba-átsegítőket.

Most, béna félkézzel, alig tudnám már
megkeverni s feloldó rendbe kirakni
a lapokat, vaksi szememben
elhomálylik a szín, a forma, a szám;
kártyarakás nélkül fekszem le: nyugtalan
marad a képzelet madara, vissza-
köröz a régi időkbe s előre-
cikázik az elvégzendők szorongatásai
közé: ki tudna így elaludni?

S végső kérdések: mint fekete nap
az éj egén! Homályon átszívódó
köznapi gond gomolyog; futnak tépett
felleg rongyai; varjúsereg recseg rekedten.
Lelkemen sok millió füstbeveszett,
hajszába rokkant, jeltelen földbe hullt
kortárs; zavart nép, gazdátlan ország, ahol
ki mást akart, a pincében kötötték föl,
s nyomvesztő mocsárba fojtották a mártírokat.

Lassan gyógyulok, tele az alkonyat
gyöngyházzsín, bíborlila fényeivel:
bölc s agg, aki nyugtalanul bolyong
múltja, jövője közt. Nem akarok elbúcsúzni,
ami túlél, semmi sem köszön el tőlem,
körültekintve is arra vagyok kíváncsi:
beszédes emlékül hagyhatok-e nyomot,
vagy csak űrt, ami itt marad utánam; —
esetleg küldhetnék-e valamit odaátrol?

Horváth Elemér

HALÁLRA RÁADÁSUL

a mosónő valahol elhibázta
ilyen anyásnak lenni nem szabad
a méhében elüt a gyorsvonalat
ha magának szül és nem a világra

nagyjából így gondolok a mamára
nemcsak genetikus a feladat
úgyis kell szeretned a fiadat
hogy el tudjon menni amerikába

ne vesztegessünk több szót az apjára
a kivándorló szintén áldozat
de summa summarum tán okosabb
minthogyha altiszt és otthon marad

a fia legalábbis ekképp látta
s ugyan ki gondol az utókorára!

Baka István

THÉSZEUSZ

A labirintus én vagyok család
hogy léteznék útvesztő bármi más
a bikaszörny is énbennem lakik
én álmodom vérgőzös álmait
és én vagyok kit fel kell fálnia
én Thészeusz Athén királyfija

a labirintus én vagyok az éj
sötétje megtölt és csupán a kéj
villámai világítják utam
míg járom tévelyegve önmagam
s ha ez a fény is ellobban örökre
elmerülök a bűnbe és csömörbe

a labirintus én vagyok a kéj-
vágyó királylány fonala a vér
ereim éjlő alagútjait
befutva a Minótauroszig
szívemig vezet s nincs tovább utam
vagy megölöm vagy felfalom magam

a labirintus én vagyok csak én
a kín a kéj a vaksötét a fény
magamra rontok én az áldozat
a hős vagyok ki vasfegyvert ragad
s a szörny akit meg kell gyilkolnia
én Thészeusz Athén királyfija